

פלג חזקיות סמורות.

יתכן מאור, שלמרות הלחץ הציבורי, לא יועמד אלוף משנה יששכר שדמי לדין. ההנמקה הרשמית לכך תהיה, כי יש לחכות

עד לתוצאות בירור ערעורם של שמונת הנידונים, בפני בית־הדין הצבאי העליון.

לעומת זאת, לא תישכח הפרשה עצמה במהרה. בירור הערעור ומתן פסק־הדין בעירעור זה יביאו שוב את הפרשה לכותרות העיתונים. בכנסת יעלו סיעות חרות ומק"י את כל הפרשה לדין, ואילו בתוך הממשלה ידרשו נציגי מפ"ם, כנראה, את העמדתו של אלוף־משנה שדמי לדין. קיימים

סימנים כי מפ"ם מוכנה ללכת עד כדי משבר בעניין זה.

יתחדש הסיכסוך בין גולדה מאיר ושמעון פרס. הרקע: רכישת שתי הצוללות מבריטניה. למעשה, גמרה שרת החוץ את העסקה, בעת

ביקורה אצל ראש ממשלת בריטניה הארלוד מקמילן, לפני כחודשיים. זקיפת הרכישה לזכות פרס, בעזרת כל שופרות התעמולה, פגעה בגולדה, ועם שובה ממסעה הנוכחי באמריקה תתבע את עלבונה בצורה חריפה ביותר. יתכן אפילו אולטימטום בנוסח: או הוא או אני.

ישראל תהיה אחת המדינות הראשונות אשר יקשרו קשרים דיפלומטיים עם המושבה הצרפתית לשעבר גיניאה.

תחילה חששה ישראל כי צעד זה עלול להרגיז את צרפת, אולם לבסוף הוחלט — לאחר התייעצות עם פאריס — כי מוטב לנסות ולשמור על קשרי גיניאה עם המערב, ובכלל זה עם ישראל, מאשר שתפנה כליל אל עבד אלי נאצר.

היחסים בין ישראל וקנדה, שהתרופפו כתוצאה ממוכצני סיני, ישובו ויהודקו במקודם. אחרי ביקורה של שרת החוץ באוטווה אפשר לצפות להפגנה ממשית

של יידות מצד קנדה.

יהיה מוזוג מלא בין מלגת אגודת ישראל ו־ מפלגת פועלי אגודת ישי

ראל. בראש המפלגה המאוחדת יעמוד הרב יצחק מאיר לוי, וסגנו יהיה בנימין מינץ. פא" תמשיך להתקיים בנפרד כהס תדרות פועלים, אך לא כמפלגה.

צפויים שינויים בי הנהלות החדשות של מר לליבונה. לאחר שהושמעה ביי קוות בשורות ההסתדרות על צעדיו של המוכיר הכללי, יהיה

עתה פנחס לבון מוכן לקיים שיחות פיוס עם הלל דן, אולם אין לצפות לותורים חשובים מצד לבון.

ביג'י יתערב בשכר תת המורים התיכוניים.

הוא יעשה זאת בצורת פניה חריפה והטפת מוסר. ראש ה־ ממשלה גילה למקורביו שהיא מחפשת תמונת ערוך שחובן יסודי עם המורים. יתכן שהתערבותו תכריע.

המערכה הבאה של מנגנון החושך נגד פרסומי "העולם הזה": רתימת כמה עתונים ועתונאים, שיפרסמו סידרות השמצה ופולמוס.

כביכול, המכוונים למטעם בציבור את רוסם גילוייו של העולם הזה בפרשת פלורנץ ופרשת המחחרת העיראקית. אחרי הפוגה שנמשכה כמעט שנה, מאז הביזיון של חטיפת תבור והתמוטטות זרוק אותו לכלבים, יהיה זה הנסיון הגדול הראשון לחדש את המערכה נגד העולם הזה. בעיקר ינסה המנגנון להפעיל בעלי טורים חתומים ועתונים בלתי־לויים־כביכול, כדי למשש את העקבות.

המפלגה הדתית־לאומית תעורר מחדש בכנסת את עניין "הידועה בציבור". נציגיה יבקשו את ביטולם של כל אותם החוקים

המכירים בזכויותיה של הידועה בציבור כאשת איש.

הוצע לכמאי יוסף מילוא, השוהה כיום בווינה למסרת לימודים, לנהל את אחת מתחנות השידור בארץ.

עסקיו של חיים שיף, בעל מלון "הנשיא" ומייסד בריכת המריבה בירושלים, יתרחבו בעתיד הקרוב. שיף יקנה את מלון

ההסתדרות המפואר באילת ויכנס כגורם רציני בתיירות המקומית.

קצין משטרה אחד שאינו מרצה מן השינויים האחרונים בחייל, ואשר יסיק את המסקנות המעשיות מכך הוא עמ"מ יהושע וולפסון, טנן מפקד הנפה הדרומית של משטרת תל־אביב. הוא יגיש בקרוב את התפטרותו

למפקד החדש, ויעבור לעסוק בעסקיו הפרטיים.

המאמצים להרכבת רשימת מועמדים משותפת לשלוש מפלגות הפועלים לבחירות לכנסת הרביעית, יצאו בקרוב מכלל תכנית למו"מ

מעשי. באחדות־העבודה החלט השבוע להתחיל בשיחות נפרדות עם מפא"י תוך ההגשה מפורשת כי בלעדי הסכמתה של מפ"ם לא תופיע אחדות־העבודה ברישימה נפרדת עם מפא"י.

(המשך מעמוד 5)

סבר בן־אליעזר שבות יסתיים העניין, טעה. כל חברי הוועדה דרשו ממנו להודיע על סיבת הסיור. לבן־אליעזר לא היו נימוקים מפורטים. הוא התנגד למגילה כולה, אולם תחת לחץ החברים, נאלץ לעיין במגילה, לציין במפורש את הפסוקים להם הוא מתנגד.

הנימוק הראשון שבן־אליעזר יכול היה להעלותו בתפוזן היה העדר שמו של האיש אשר תמונתו היא היחידה התלויה בכנסת: תיאודור הרצל. נימוק שני: הפסוק "המשכן הקבוע של הכנסת" עשוי לעורר את הרוח שם כאילו ויתרה ישראל על ירושלים ה־ עתיקה, וכי לא תקים את המשכן הקבוע שם, בבוא היום. נימוק שלישי: המגילה דיברה על "מלחמת השיחרור בארצנו", אך לא ציינה נגד מי התנהלה מלחמה זו, ומי שלט בארץ לפני כן. נימוק רביעי: המגילה טענה כי חיים וייצמן, השנוא במיוחד על אנשי חרות, היה דובר האומה כולה. חוץ מזה הצביע בן־אליעזר על הפסוק שדיבר על "האסיפה המכוננת, אשר נבחרה עלידי כל יהודי ישראל...". תוך שיכחת העובדה שערכי ישראל בחרו לכנסת הראשונה ואף היו מיוצגים בה.

בגמר הרצאתו, התישב בן־אליעזר בנחת,

טענותיו, וכי יוכל לחזור לסיעתו ולהודיע לה שאין עליה לחתום.

קש ההצדה. אולם שוב טעה בן־אליעזר. במצברוח נדיב ביותר מחקה הני שיאות את הפסוק המהלל את וייצמן, קבעה בפשטות כי "נשיא ההסתדרות הצינונית ה־ עולמית... נבחר לנשיא הראשון..."

היה זה כאין וכאסל לעומת היתור השני. הנשיאות הכניסה למגילה את הפסוק: "וְאֶחָד מֵאֲנֵי הָאָרֶץ מִשְׁלֹשֹׁן זָר... קָבַעַה בְּזוֹת בְּהִיטָה הַדַּעַת תְּקִדִים הַיִּסְטוֹרִי: בַּפְעַם הָרִאשׁוֹנָה הַכִּיר מִיִּסְמָךְ רִשְׁמִי בְּכֶךְ שֶׁבְּכָל הַתְּנַהֲלָה מִלְחַמַּת־שִׁיחָרוֹר נִגְדַּה הַיִּסְטוֹרִי."

הפסוק על האסיפה המכוננת תוקן גם הוא, ציין עתה כי נבחרה "על ידי כל העם היושב בציין" — כולל ערבים. רק בנקודה אחת לא רצה הרוב לזווג: משום־מה טרב להכניס את הרצל למגילה. בן־אליעזר נאחו בסירוב זה כמו בקש הצלה: הוא הודיע שסיעתו לא תחתום על מגילה שאין בה הרצל, חזר מרוצה לתל־אביב.

בשבת צילצל הטלפון בבירתו. יוסף שפרינצק הודיע לו כי הוחלט לתקן את המגילה, להוסיף: "כמיטב חזונו של מבשר המדינה בנימין זאב הרצל." עד היום שרוי ערפל מסכיב לשאלה: מי החליט על כך, כאשר לא התקיימה שום ישיבה נוספת של הנשיאות?

שקוּש הַגְּבֻרֹת. בזאת נכנעה סיעת חרות. חבריה תממו. כן תממו אנשי מק"י, שהתנגדו גם הם באופן עקרוני לנוסח ה־ מגילה.

נשארה רק שאלה אחת. נקבע כי חברי הכנסת יחתמו באופן פרטי לפני הטכס, ואילו בטכס עצמו יקראו לחתום רק ה־ נשיא, חברי הממשלה, חברי נשיאות ה־ כנסת, הרבנים הראשיים, בני משפחת רוט־

בטוח כי חיסל את הבעיה. הוא היה משוכנע כי הנשיאות לא תקבל אף אחת מארבע שילד וכמה אישים אחרים. בין מכובדים אלה רצה שפרינצק לכלול שלוש גברות: הגברות בן־צבי, בן־גוריון ושפרינצק.

שוב קמה סערה. מה פתאום, שאלו ה־ ח"כים, יינתן כבוד ממלכתי כזה לשלוש נשים, שאין להן שום מעמד רשמי? תחת לחץ, ויתר שפרינצק. אך בשעת הטכס עצמו נדהמו ח"כים רבים כאשר קרא מזכיר ה־ כנסת את שמות הח"כים שחתמו לפני הטכס. בראש הרשימה בלטו הגברות בן־צבי, בן־גוריון ושפרינצק.

"אילו ידעת, לא הייתי חותמת", רטן בקול רם ח"כ חרות. אולם או כבר היה מאוחר — כל הח"כים חתמו, חוץ מאנשי אגודת־ישראל, שהתנגדו לכל רוח המגילה.

תרומות

חלומות פז

כמו כל מיליוני יהודי בעולם, מתגעגע גם יצחק אייזיק חלפסון במעמקי לבו ל־ תואר אצולה ולהכרה בחברה הגבוהה של הגוים. חלפסון, בנו של חייט עני באנגליה, אירח לצורך זה שרים, ערך מסיבות, תרם למטרות צדקה. אך הוא לא הפך עדיין לסר אייזיק.

בין שאר מעשי־הצדקה של חלפסון היה הקמת היכל שלמה בירושלים, על שם אביו החייט. הוא לא הסתפק בכך. עת קנה את מיתקני חברת של בארץ וקרא את חברתו החדשה בשם פז, הודיע שלא יוציא את רוחתו מישראל, אלא יקדיש אותם לקרן חדשה לענייני תרבות ואמנות.

המרוץ הגדול. כאשר אך נודע הדבר, שקעו כמה גופים בארץ בחלומות פז. סכום גדול כזה יתן לית לבעליו השפעה ציבורית גדולה, כגון שלטון על מוסדות תרבות ואמנות, האפשרות לתת פרסים ומענקים לאנשי־שלומנו ולשקם כמה מנאמני המפלגה.

הראשון שקפץ על המציאה היה הציבור הדתי. משה שפירא ורחל חרהפטיג, אפוטרופסי היכל שלמה, טענו כי יש להצמיד את הקרן לבנין זה. לעומת זאת טען מאיר וייסגאל כי הנאמן האידיאלי יהיה מכון וייצמן, שהוא אחוזתו הפרטית. ואילו לוי אשכול סבר כי סכום כזה לא יזיק אם יפול לידי ממשלת ישראל.

המרוץ הגדול החל. שפירא, ששהה בי־ שוייץ, ביקש להתראות עם חלפסון שם. אולם חלפסון, שרשם לפניו כי שפירא שוב אינו שר אלא רק חבר־כנסת פשוט, סירב לקבלו, טען כי אינו עוסק בעסקים בחוץ־שתי. באותה שעה הבריך אשכול לפנחס ספיר, שהיה באירופה, ביקשו לקפוץ ל־ לונדון ולהמס את לבו של חלפסון.

נשק מסייע. הדתיים הבינו כי עליהם להפעיל את הנושק המסייע הכבד. נשק זה נמצא בדמותה החינוכית של הרבנית שרה הרצוג, רעיית הרב הראשי.

בילדותה למדה שרה יפת־התואר בחדר לונדוני אחד עם שני ילדים יהודיים: אייזיק הרצוג ואייזיק חלפסון. היא בחרה לבסוף ברב, אך הסוחר המשיך להעריצה. היה ברור כי נשק זה עשוי לנצח.

בשעת־הכושר יצאה הזמנה מידי הרבנית הרצוג לחלפסון, שיבוא לארץ ויתלטי כאן. הקרב בין השר והרבנית עשוי להיות מיש־חק מרתק — כאשר כמה מאות אלפים מהחיים את הקופה.

עיריות

לב נגוע חשק

הוי, אהבת נפשו כבלים אלה / מי זה נשוא יוכל, אשר תשימי / אל לב כאש בוער, נגוע חשק / כי אהוב גם מאשר אהבתי / חיי ונפשי סלע / אותך, שור למית..."

האיש שכתב שורות אלה, לפני למעלה ממאתיים שנה, היה ר' משה חיים לוצאטי, מקובל ומשורר, שגולד באדובה האיטלקית ומת בעכו. השבוע עמד שיר־החשק של רמח"ל במרכז יוכוח ציבורי מיוחד בנינו. השאלה: האם האיש שדיבר על "לב נגוע חשק" הוא קדוש?

נשים במסידת ישרים. הויכוח החל לפני שנתיים, כאשר מסרה עיריית תל־אביב פרס על שם רמח"ל, בסך 2500 ל"י, לכמה אמני־התיאטרון, ביניהם חנה רובינא וחנה מרון. מיד פרצה זעקה מלב בחורי הישיבות ברחבי הארץ. כיצד יתכן, זעקו,